

ДЖАНИ РОДАРИ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА СТАРИЯ МОРЯК

Превод от италиански: Велимира Костова-Върлакова, 2014

chitanka.info

Старият моряк седял по цял ден в пристанищната кръчма, пиел си бирата и разказвал истории за далечно плаване.

— Веднъж, помня, бяхме на лов за китове. Аз хвърлих харпуна: улучих кита точно зад фонтана. Огромното чудовище беше дълго почти двайсет метра. Раната му подейства като удар от шпора: китът потегли лудо по морската шир, теглейки зад себе си нашия кораб, все едно че беше черупка. Изведнъж дъхът ни секна и от изправянето на кораба изпопадахме един върху друг. Какво се беше случило?

Китът бе тръгнал по дъгата и се катереше с пълна скорост между жълтия и оранжевия цвят. Нашият кораб, разбира се, беше принуден да го следва в тази безумна авантюра, заради харпуна, който ни държеше привързан към дяволския влекач. Спасихме се само благодарение на моето хладнокръвие. Извадих ножа и отрязвах въжето: корабът започна да се плъзга надолу и се върна в морето. Видяхме кита да се изкачва все по-нагоре по дъгата и да се спуска от другата страна. Беше вече извън обстрел. За това, че срязвах въжето, ми дадоха премия...

Старият моряк отпил глътка бира, избърсал устни с брадата си и започнал нова история:

— Бяхме отминали Соломоновите острови, когато ни връхлетя страшна буря. Вълните заливаха палубата от единия до другия край, вятърът изтръгваше мачтите, като че ли бяха клечки за зъби.

Капитанът даде заповед да излеем в морето всичкото олио, което беше на борда. Знаете, че олиото има способността да успокоява вълнението. Барел след барел запасите ни от олио се разляха по морската повърхност. Настъпи известно успокоение, после бурята отново започна да ни бичува с цялата си мощ.

— Капитане — извика боцманът по едно време, — нямаме повече олио.

Моментът бе кошмарен.

За щастие ме осени идея и аз викнах:

— Капитане, доверявате ли ми се?

— Доверявам се дори на дявола, ако е способен да ме измъкне оттук — отвърна капитанът.

— Тогава — викнах отново — заповядайте на всички да си измият косата и да излеят мръсната вода във варелите.

Заповедта бе незабавно изпълнена и трябва да ви кажа, че изглеждаше доста странно да видиш трийсет моряци, които сред

вихъра на бурята си мият старателно косите в легени, а после изливат мръсната вода във варелите от олио. Сметката ми излезе точна: факт е, че добре знаех занаята. Моряците имаха навик всяка сутрин да си мажат косите с брилянтин. Като си измиха главите, те смъкнаха брилянтина, превърнал се в гъсто мазно олио.

Веднага ги накарах да излеят съдържанието на варелите около кораба и въздействието бе незабавно и чудодейно: вълните нямаха силата да надхвърлят мазната бариера. Варелите се изпразниха, но мощта на бурята спадна. Така се спасихме, благодарение на брилянтина и моята бърза мисъл.

При друго плаване се разбихме до бреговете на Нова Гвинея. Аз се озовах в морето почти без да се усетя. Вълните бяха високи като планини: невъзможно беше да се плува, наблизо нямаше никаква отломка, за която да се хвана. Какво да правя? Имах само едно средство за спасение и така и сторих. Улових една надигаща се вълна и когато бях на върха, с нечовешки скок се прехвърлих върху билото на следващата вълна. Оставих се да се плъзна по водния наклон до дъното и да бъда издигнат от новата вълна: когато бях на върха, извърших нов скок. Повторих тази маневра стотина пъти, докато забелязах брега. Тук водата беше по-спокойна и позволяваше да плувам.

И в този случай ме спаси моето въображение.

— Това е нищо — продължил старият моряк. — Веднъж моят кораб се разби о един айсберг или плуваща ледена планина. Аз и трима другари бяхме единствените оцелели. Знаете ли как се спасихме този път? Свалихме си ризите, насилвайки се да устоим на студа, завързахме ги една за друга и ги нанизахме на върха на един прът, останка от потъналия кораб. Вятърът веднага изду ризите, все едно че бяха корабно платно. Насочвахме платното, управлявайки айсберга, същински платноход; отправихме се на юг и достигнахме твърда земя. Тогава слънцето стопа под краката ни нашата импровизирана лодка. Ала ние бяхме близо до брега и се спасихме с плуване.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.